

[Knud Hertling.]

vendig, mente den højtærede minister, at jeg skulle have ønsket, at alle disse områder skulle have førsteprioritet. Gid det var så vel. I hvert fald mente den højtærede minister i forbindelse med, at jeg skulle have talt om at give boligbyggeriet førsteprioritet i forhold til erhvervsudbygningen, at jeg nok manglede rygdækning for denne tanke i Grønland, idet der i Grønland skulle være større ønske om udbygning af erhvervslivet. Nu er det jo i høj grad et spørgsmål om, hvilke befolkningsgrupper man taler med, når man er i Grønland, og jeg har selv det indtryk, at man i Grønland i høj grad ønsker bygning af boliger. Jeg har sådan set ikke selv opstillet problemstillingen boligbyggeri kontra erhvervsudbygning; det, jeg har forsøgt at sige, er, at hvis man i forbindelse med udbygningen af den tekniske kapacitet må retardere boligbyggeriet, vil jeg personlig tage det standpunkt, at boligbyggeriet må gå forud for bygning af huse til maskiner; jeg ser gerne, at man først og fremmest bygger huse til mennesker. Jeg var glad for den højtærede ministers stillingtagen til spørgsmålet om den sociale udbygning, jeg var glad for at konstatere, at vi er fuldstændig enige om, at det, vi trænger til i Grønland, ikke er lapperier på de eksisterende forhold, men en regulær socialreform, og det takker jeg den højtærede minister for.

Vivike: For ca. 3 år siden blev der af socialministeriet og ministeriet for Grønland nedsat et udvalg til drøftelse af sociale foranstaltninger i Grønland. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister for Grønland, om han kan sige noget om, hvordan det går med dette udvalgsarbejde. Nu kan folketingsmedlemmerne spørge, hvorfor jeg stiller dette spørgsmål, for det har ministeren jo allerede besvaret, og jeg må sige, at jeg blev meget forbavset, da den højtærede minister for Grønland i milde toner bebrejdede det ærede medlem hr. Knud Hertling, at han ikke havde vist ministeren

sin tale, således at ministeren kunne være bedre forberedt. Det havde jeg gjort, fordi jeg mente, det var mest praktisk. Man kan jo ikke forlange, at en minister skal have alting i hovedet, men når han ved, hvad der kommer, kan han alliere sig med sine embedsmænd og have tal og oplysninger på rede hånd. Imidlertid skete der det, at ministeren sådan set tog vinden ud af mine sejl og besvarede spørgsmålet på forhånd.

Nu er det i virkeligheden ikke ministeren, jeg er ude efter; jeg synes egentlig, der rettes alt for mange bebrejdelser mod ham. Vi bruger en hel del penge på udviklingen af Grønland, og ifølge det konservative folkeparti bruger vi måske for mange; i hvert fald søger man derfra at give udtryk for, at vi bruger for meget, og her hentyder jeg til det ærede medlem hr. Poul Møller, som den 3. december var inde på administrationen i Grønlandsministeriet.

Nu har jeg jo længe vidst, at det konservative folkeparti var det mest demagogiske, det mest usaglige parti, vi har, og et parti, som direkte søger at vildlede befolkningen. Men alligevel blev jeg lidt forbavset og i høj grad trist til mode, da jeg hørte det ærede medlem hr. Poul Møllers udtalelser om administration. Nu er det muligt, der er for meget administration visse steder, det tror jeg nok, også i ministerierne, men jeg synes jo alligevel, det det var ud over demagogiens overdrev, den måde, det ærede medlem hr. Poul Møller førte sig frem, og jeg vil gerne her citere, hvad det ærede medlem sagde — det findes i Folketingstidende for 1965-66, sp. 1929 —:

„Jeg mener, at man på en helt anden måde måtte gennemgå statens administration og se, om der virkelig er rimelighed i det personaleforbrug, der er.

Finanslovforslaget er jo meget, meget fyldigt i sine anmærkninger, og jeg tog en prøve over et enkelt ministerium, et ministerium, som jeg egentlig ikke troede var ret stort, Grønlandsministeriet. Det viste sig, at der i Grønlandsministeriet og under Grønlandsministeriet var hel-